

רבי לוי יצחק "דריש בשמא"

אחד הדברים המפליאים בתורתו של בעל ההילולא, כ"ק הגאון המקובל רבי לוי יצחק נ"ע שניאורסאהן, היא הדרך המיוחדת בה הוא דורש ומבאר שמות תורניים שונים בדרך הרמז והסוד * לפנינו פנינים קצרים שנלקטו מתוך הים הגדול - דוגמאות שלפי ערך 'שוות לכל נפש'...

ליקט וערך: מנחם מ. רייצס

לתגובות והערות: rizs@neto.bezeqint.net

רבה ורב יוסף

על זוג האמוראים, **רבה ורב יוסף**, ידוע (סוף הוריות) כי רב יוסף הצטיין בבקיאותו המיוחדת, שלכן אמרו עליו כי הוא "סיני", שההלכות היו סדורין לו כנתינתן מסיני; ואילו רבה היה מיוחד בתור "עוקר הרים", בכח החריפות והפלפול שבתורה.

באחד מהמכתבים שכתב הגאון המקובל לבנו, כ"ק אדמו"ר (נדפס ב'לקוטי לוי יצחק - אגרות'), הוא מגלה כיצד שתי תכונות אלו מרומזות בשמותיהם של האמוראים.

התורה שבעל פה כוללת - כדברי הגמרא - ששים מסכתות ושמונים ברייתות (שעל כך נאמר "ששים המה מלכות ושמונים פלגשים"). ובכן, רב **יוסף** שהיה בקי בכל הלכות תורה שבעל פה נקרא בשם '**יוסף**':

"האות **ס' - ס'** [60=] מסכתות; האות **פ' - פ'** [80=] ברייתות; הו' הוא ו' [6=] סדרי משנה". האותיות '**יוסף**' רומזים, איפוא, לכל הסדרים, המסכתות והברייתות; למה, אבל, מרמזת האות ' שבהתחלת התיבה?

אלא כי "לכל זה צריך יראת ה'; כדרשת רז"ל על פסוק והי' אמונת כו' יראת ה' היא אוצרו, היינו אות ' שמורה על יראה"...

זה באשר לרב יוסף, שהתייחד בידיעתו ובקיאותו; רבה, לעומתו, הצטיין בכח החריפות והפלפול, היינו, בחדירתו לעומק הדברים וגילוי האור הצפון בפנימיותם. וזהו שנקרא **רבה** [207=] - "גימטריא **אור** [207=], רז [207=]..."

נחשון בן עמינדב

במכתב נוסף שכתב הגאון המקובל לבנו כ"ק אדמו"ר ('לקוטי לוי יצחק - אגרות ע' שצד), הוא מזכיר פירוש שכתב אליו רבינו בשמו של נשיא יהודה "**נחשון בן עמינדב**". נחשון בן עמינדב רומז על התפילה, כמרומז בשמו:

"**נחשון**" - מלשון נחש, רמז לתפילת שמונה עשרה בה צריך האדם לזקוף **כנחש**; "**בן עמינדב**" - מלשון **נדבה**, כי אכן התפילה באה בהמשך לנתינת הנדבה לעני,

ובלשונו של רלוי"צ לבנו: "ושם אביו עמינדב, כאשר כתבת, נתינת הצדקה קודם התפילה - וטוב ויפה הוא" (היינו, שפירושו 'טוב ויפה' בעיני אביו הרלוי"צ).

אליאב בן חלן

בהמשך המכתב מוסיף הגאון המחבר לבאר את שמו של נשיא זבולון - "אליאב בן חלן". זבולון, כידוע, מסמל את בעלי העסקים (לעומת אחיו יששכר שמסמל את יושבי האהל העוסקים בתורה), שמצוותם המיוחדת היא מצות הצדקה. ובכן, התיבה "אליאב" (המורכבת משני המלים: 'א-ל' 'אב') רומזת לכך שהקב"ה הוא ה"א-ל" של כולנו והוא ה"אב" של כולנו - דבר המעורר אותנו לסייע זה לזה, כלשון הפסוק במלאכי (ב, י): "הלא אב אחד לכלנו, הלא א-ל אחד בראנו, מדוע נבגד איש באחיו" וגו'; ו"חלן" הוא מלשון **חול**, לשון **חולין**, רמז לכך שעל ידי הצדקה מבררים את ניצוצי הקדושה הנמצאים בתוך החולין, בתוך הממון הגשמי.

מה מיוחד בשמו של יצחק?

ולשמות האבות הקדושים (שאחד מהם הוא גם שמו של המחבר, כדלהלן).

הבדל יש בין שמותיהם של **אברהם ויעקב**, שנכתבו בתורה כפולים זה אחר זה - "**אברהם אברהם**" (וירא כב, יא), וכן "**יעקב יעקב**" (ויגש מז, ב) - לשמו של **יצחק** אבינו, שלא תמצא בתורה שני שמות "**יצחק**" סמוכים זה לזה [וכמו בפסוק "אלה תולדות **יצחק** בן **אברהם אברהם** הוליד את **יצחק**", ששני ה"**אברהם**" סמוכים זה לזה ואילו שני ה"**יצחק**" רחוקים זה מזה].

הבדל מעין זה מוצאים אנו בשמותיו של הקב"ה כביכול: השמות "**א-ל**" ו"**הוי"** נכתבו כפולים זה אחר זה - "**א-ל א-ל**" (תהלים כב, ב) ו"**הוי הוי**" (תשא לד, ו) - בעוד השם "**אלקים**" שונה מהם, ו"לא נזכר שני פעמים זה אחר זה"!

לאמיתו של דבר, מבואר ב"לקוטי לוי יצחק" (לזוהר בראשית - ע' יא), נקודת הענין בשני הענינים היא אחת: ההבדל בין 'חסדים' לגבורות.

כאשר מדובר על השפעה של חסדים ורחמים, אז "אין חשש אם יוסמכו זה לזה" ויהיה חסד כפול; אולם כאשר מדובר על גבורות ודינים, אז הסמכת הגבורות זה

לזה מביאה להכפלתם של ה'דינים', דבר שעלול להסתעף לתוצאה בלתי רצויה, כמובן.

ולכן:

השמות 'אל' ו'הוי', שרומזים לחסד ורחמים - ומעין זה שמותיהם של **אברהם** ו**יעקב**, ששייכים כידוע לספירת החסד וספירת הרחמים - נכפלים זה אחר זה ללא חשש; לעומת זאת שם 'אלקים' שהוא שם של גבורה, ושמו של **יצחק** אבינו שהיה מרכבה למדת ה'גבורה' - הם לא באים בסמיכות ובהכפלה, כדי לצמצם את כח הגבורות ולא להרבותם יתר על המידה.

“שמי רומז על גבורות”

עובדת היותו של שם **יצחק** שייכת למדת הגבורה, מופיעה בכתיבי המחבר גם ביחס לשמו שלו. ב'רשימה' הידועה שלו, "רשימת אאמו"ר", שנדפסה בתחילת ספריו, הוא כותב:

“שמי רומז על גבורות, הן **לוי** והן **יצחק**, כידוע .. וזהו שישבתי בבית האסורים .. והגליתי על חמש שנים, לנגד ה' גבורות [=מושג ידוע בתורת הקבלה, לפיו ה'גבורות' מתחלקים לחמשה]. .. וישבתי בחמשה בתי אסורים (דניפראפטרואוסק. קיוב. דניפראפטרואוסק. חארקאוו. אלמא-אטא) לנגד ה' גבורות .. ויהי רצון שבמהרה בימינו יומתקו כל הגבורות והדינים ויהפך הצל לאורה וטובה נגלית ואשוב לביתי שלום במהרה בימינו אמן”.

למה נקרא שמו 'גט'?

ועוד בענין ה'גבורות':

את השם 'גט', שטר הגירושין, מבאר הגאון המחבר באמצעות חשבון מקורי ויוצא-דופן. 'גט', הוא מסביר (תורת לוי יצחק - גיטין, ע' סא), שייך לשם **מ"ב**, שם ששייך ל'גבורות', כידוע ומבואר בקבלה ובחסידות (לכן ב"אנא בכח" יש **מ"ב** תיבות, וכן היו **מ"ב** מסעות וכו'. ואין כאן המקום להאריך) - שזהו ענין ה**גט**, "שהוא דבר הכורת ומפריד, הוא בחינת גבורות ודינים”.

אולם, איך באמת מתקשר **גט** [בגימטריא 12] - עם שם **מ"ב** [=42]?

אלא, יש כאן חידוש מפתיע בדרך החשבון:

אין לחשב רק את האותיות '**גט**' עצמן; יש לחשב את כל האותיות שמוצבות בסדר הא"ב שבין האות **ג** לבין האות **ט**, והיינו: האותיות **ג-ד-ה-ו-ז-ח-ט**. [כאילו נאמר: "**ג-ט**", עם מקף באמצע...] כשנעשה את החשבון בדרך זו $[3+4+5+6+7+8+9]$ נגיע אכן בדיוק למספר של שם **מ"ב** [=42]!

[וברוח הדברים מוסיף רלוי"צ:

רב **חסדא** אמר שהוא יכול לפסול את כל הגיטין שבעולם (גיטין כ, א) - משום ששמו "**חסדא**", מלשון חסד, מנוגד לכל ענין הגבורות והדינים, מקור הגיטין, כמובן].

יעקב ולבן

ולרמז מעניין הקשור בשמו של יעקב אבינו:

בקשר לברכה שהתברך מקנה לבן בזכות יעקב, כמסופר בתורה, מביא הזוהר (ח"א ויצא קסא, א) - לפי אחת הדיעות - כי לבן מצא בזכותו של יעקב בכל חודש עוד **מאה** צאן, **מאה** כבשים ו**מאה** עזים, יותר על צאנו.

למה דוקא המספר מאה? פשוט מאוד ('לקוטי לוי יצחק' לזוהר בראשית - ע' קכה): היתרון בשמו של '**יעקב**' [=182] על הגימטריא של '**לבן**' [=82], היא בדיוק במספר - **מאה**!

הגימטריא של 'המן'

הגימטריא של '**המן**' [=95] היא בדיוק כמו המלים '**כס י-ה**' [=95].

איך באמת מתקשר המן, הצורר העמלקי, עם כסאו של הבורא יתברך?

מבאר הגאון המחבר, שהיא הנותנת: כוונתו של **המן** היא שיישאר '**כס י-ה**' בלבד.

במקום שיהיה הכסא במילואו, 'כסא הוי"ה', רוצה המן להשאיר את המצב החסר של 'כס י-ה' - כאשר 'אין הכסא שלם [כס' במקום 'כסא'], ואין השם שלם [י-ה' במקום 'הוי"ה']', כדברי חז"ל בענין זה.

ועוד מוסיף ב'לקוטי לוי יצחק' (על מגילת אסתר, ע' צט):

זהו שנאמר בתורה מחיית עמלק **שלשה** פעמים - "**מחה אמחה**" (ס"פ בשלח), "**תמחה**" (ס"פ תצא) - כנגד **שלושת** האותיות שרוצה עמלק להחסיר: האות 'א' מהתיבה "כסא", והאותיות ו"ה מהשם הקדוש "הוי"ה";

וגם בהמן נאמר לשון נפילה **שלש** פעמים: "**נפול תפול**", "**לנפול**" (אסתר ו, יג)- כנגד אותן שלשת אותיות שברצונו להחסיר!

רב שמואל בר שילת

"מבני בניו של המן" - אומרת הגמרא - "למדו תורה בבני ברק". ושמו - רב שמואל בר שילת.

שם זה קשור במיוחד לתיקונו של המן העמלקי - מבאר ב'לקוטי לוי יצחק' (אגרות ע' רצז). שכן מי שדאג לתקן את עמלק לגמרי ולהרוג את אגג, היה שמואל הנביא, שנולד על ידי תפילת חנה בשילה ואחר כך הובא בית ה' שילה; ועל דרך זה, מי שתיקן את זרע עמלק על ידי שלמד תורה בבני ברק, היה רב שמואל בר שילת (כמו 'שילה').

'אריה' לעומת 'לביא'

לקראת מועדי חודש תשרי שאנו מתחילים להתכונן אליהם, נביא עוד כמה ביאורים בקשר לימי חודש תשרי.

ביחס לפסוק "כרע שכב כארי וכלביא מי יקימנו", אומר הזוהר (ח"א רלז, ב) שאריה הוא חזק ותקיף, אולם לביא הוא חזק עוד יותר ממנו.

רבי לוי יצחק מבאר, בדרך הקבלה ('לקוטי לוי יצחק לזוהר בראשית', ע' רלד), שהחזק של ה**לביא** לעומת ה**אריה** - הוא כמו היתרון שיש ביום הכפורים לעומת

ראש השנה.

וסימנך:

"אריה" בגימטריא 216, מספר שכולל בתוכו שלש פעמים את השם הקדוש - שם **ע"ב** [72X3=216]. ובזוהר מבואר, שהדבר מתקשר עם מה שאומרים בראש השנה שלש פעמים את התיבה "בכ" שמספרה גם הוא **ע"ב** - ושלוש פעמים תיבת "בכ" [72=] בגימטריא "אריה [216=]";

אולם "לביא" מרמז ליום הכפורים, שקדושתו יתירה אף מזו של ראש השנה. ואכן, ההזאות שהזה הכהן הגדול ביום הכפורים מדם הפר והשעיר (כפי שמתואר באריכות בסדר העבודה) הם בדיוק "לביא" - המתחלק לשנים "לב" ו"יא":

ל"ב [32=] הזיות על הכפורת ועל הפרוכת [8 הזיות על הכפורת ועל הפרוכת מדם הפר, ושוב 8 הזיות על הכפורת ועל הפרוכת מדם השעיר, בסך הכל $8 \times 4 = 32$];

ולאחר מכן עוד **י"א** [11=] הזאות על מזבח הזהב [ארבע הזאות על ארבע פינותיו, ועוד שבע הזאות על טהרו של מזבח - $11 = 4 + 7$].

ראש השנה שייך איפוא למספרו של ה'אריה', ואילו יום הכפורים לאותיות של ה'לביא'.

רבי חייא וחודש תשרי

בזוהר (ח"ג ריד, ב) מסופר על כך שרבי חייא אמר לרבי אלעזר: "אלין יומין מראש השנה עד יומא בתראה דחג בעינא למיקם עלייהו". כלומר: רבי חייא הביע את רצונו לעמוד על מהותם של ימים אלו מראש השנה עד היום האחרון של חג הסוכות, קרי: שמיני עצרת.

מהו הקשר המיוחד בין רבי חייא לבין ימים אלו שבין ר"ה לשמע"צ, שלכן דוקא הוא רוצה 'לעמוד עליהם'?

תוך כדי ביאור ארוך בענין, מגלה לנו הגאון המקובל כי ימים אלו רמוזים ברמז די ברור בשמו של רבי חייא ('לקוטי לוי יצחק שמות-דברים', ע' תכו):

ידוע בקבלה ובחסידות, כי מועדי חודש תשרי מתחלקים בעצם לשלשה חלקים: (א) ימי הדין - עשרת ימי תשובה מראש השנה עד יום הכפורים. (ב) ימי החסד

והשמחה - ממוצאי יום הכפורים ועד סוף חג הסוכות. ג) שמיני עצרת ושמחת תורה - שאז נעשה כעין 'סיכום' של כל ההמשכות מהחגים שלפני כן, וממשיכים את הכל 'בפועל ממש'.

וכל שלשה חלקים אלו מרומזים בשמו של רבי **חייא**:

ח - רמז ל**שמיני** עצרת. אות זו היא האות הראשונה בשמו של רבי חייא, שהיא גם האות העיקרית, הכללית והמרכזית - כשם שאכן שמיני עצרת כולל ומרכז בתוכו את כל ההמשכות של חודש תשרי;

י - רמז ל**עשרת** ימי תשובה, ימי הדין;

יא - רמז ל**אחד עשר** הימים שממחרת יום הכפורים עד היום האחרון של חג הסוכות, ימי החסד והשמחה. כל מועדי תשרי 'מקופלים' איפוא בשמו של רבי חייא, ולכן הוא רצה 'לעמוד עליהם'...

“אשרי העם שככה לו”

בזוהר (ח"א רכא, א) מופיע המשל המפורסם בענין נטילת ארבע מינים בחג הסוכות, משני בני אדם שנכנסו למשפט אצל המלך, וכאשר רואים את זה שיוצא עם מקל בידו - יוצאים שהוא זה שניצח. כך גם עם ישראל נכנסים לדין בראש השנה ויום הכפורים עם אומות העולם, והסימן לנצחון הוא בחג הסוכות כאשר בני ישראל יוצאים ולולביהם בדיהם, שאז רואים הכל שעם ישראל הם המנצחים. או-אז אומרים המלאכים העליונים את הפסוק: “**אשרי העם שככה לו**, אשרי העם שהיו אלקיו”.

את הקשר המיוחד בין פסוק זה - “אשרי העם שככה לו” - לבין חג הסוכות, מבאר רבי לוי יצחק בשני פירושים מעניינים (‘לקוטי לוי יצחק לזוהר בראשית’, ע’ רטז):

פירוש אחד, “שככה” כמו “חמת המלך שְׁכָּכָה” - “והוא מה שנשתככו הדינין והגבורות, דהדין והמשפט שמראש השנה עד יום הכפורים, על ידי התשובה”. וזהו “אשרי העם שככה לו” - אשרי העם שעשה תשובה וכך שייך ו'הרגיע' את הדינים והגבורות שהיו עלולים חלילה להתעורר בימי הדין;

ועוד פירוש: “שככה” בשייך שמאלית - “שככה” כמו ‘סוכה’, “שהוא מלשון סככה והוא סכך הסוכה” - ויתפרש איפוא: אשרי העם שסככה לראשו...

הוספה

סוד במשנה במקואות - מתורת רבי לוי יצחק נ"ע

ביום העשרים לחודש מנחם-אב - ובקיצור: כ"ף אב - מציינים את יום הסתלקותו לשמי רום של הגאון המקובל, רבי לוי יצחק שניאורסון זצ"ל ששימש כרב נערץ באוקראינה במשך עשרות שנים ולאחר מכן נאסר והוגלה על ידי השלטונות הסובייטיים, דבר שדירדר את מצב בריאותו עד לפטירתו בגיל 66.

ביום ה"יארצייט" נהוג ללמוד משניות שיש להם סגולה מיוחדת לעליית הנשמה (המלה "משנה" מורכבת מאותן אותיות של המלה "נשמה"). במסגרת זו נביא קטע מהמשנה במסכת "מקוואות", משנה שיש בה לכאורה תוכן פשוט ו"טכני", ונראה כיצד רבי לוי יצחק "לומד" משנה זו בדרכו היחודית והמפתיעה, ומגלה כיצד הפרטים המעשיים רומזים לסודות עמוקים.

ובכן, התנאי הבסיסי של מקוה טהרה הוא שהוא מכיל כמות של 40 "סאה". ה"סאה" היא מדה עתיקה שהיתה שימושית מאוד בימי קדם, וחז"ל מוכיחים ממקורות שונים שבמקוה כשר צריכים להיות מים לפחות בשיעור של 40 ממדה זו של ה"סאה".

בענין זה מחדשת המשנה במסכת מקוואות (פרק ו משנה ז), שיתכן מצב שבו ישנם שתי בורות המלאים במים, שבכל אחד מהם יש רק 20 "סאה". ובכל זאת, אפשר לטבול בכל אחד מהם, על ידי שיוצרים חיבור ו"ערבוב" בין שניהם, כך שבצירוף שניהם יחד יש 40 "סאה". כיצד הדבר מתבצע? על ידי חור, נקב, הנמצא בין שתי הבורות, והוא המחבר ומצרף אותם למקוה אחת.

אך אין די בחור מזערי, כמובן, אלא יש צורך בחור בעל גודל משמעותי. כמה באמת? אומרת המשנה: "עירוב מקוואות - כשפופרת הנוד, כעביה וכחללה, כשתי אצבעות חוזרות למקומן". כלומר: "נוד" הוא כלי המשמש לאיחסון נוזלים, ומוציאים ממנו את הנוזלים על ידי "שפופרת" מיוחדת. החור צריך להיות בגודלה של "שפופרת" זו, ולמי שה"שפופרת" לא בהישג ידו מסבירה המשנה שמדובר בשטח שבו אפשר לסובב בקלות שתי אצבעות - או אז נחשב החור לבעל גודל מספיק והוא יכול "לערבב" את שתי בורות המים כך שהם נחשבים ביחד למקוה אחת שיש בה בסך הכל 40 "סאה".

לאיזה שתי אצבעות מתכוונת המשנה? מסבירים הפרשנים, שהיא מתכוונת

לאצבע השניה בכף היד (לאחר האגודל), הנקראת "אצבע", ולאצבע השלישית הנקראת "אמה". כאשר יש לנו חור עגול שקוטרו כרוחב ה"אצבע" וה"אמה" ביחד - נוצר חיבור בין המים והם מתחברים למספר הדרוש של 40 "סאה".

עד כאן המשנה כפשוטה; ועתה נראה את הרמז המסתתר בפרטים טכניים אלו, כפי שמגלה לנו רבי לוי יצחק (בספרו "תורת לוי יצחק" ע' תיג ואילך):

העם היהודי גאה ומתייחס לשלושת אבות האומה - אברהם, יצחק ויעקב. מבין אלו ניתן כבוד מיוחד לאברהם, היהודי הראשון; לכן את הברכה הראשונה שבתפילת העמידה (הנאמרת בכל יום כמה פעמים), אנו פותחים ב"אלקי **אברהם**", ממשיכים ביצחק - "אלקי **יצחק**", וביעקב - "ואלקי **יעקב**", אך בסיום חוזרים שוב לאברהם: "ברוך אתה ה', מגן **אברהם**". אברהם הוא המתחיל, הוא המסיים, ובאמצע יש לנו את יצחק ויעקב.

סדר דומה מוצאים אנו בענין קולות השופר. ישנם שלושה סוגים בקולות השופר: "תקיעה" - כנגד אברהם, "שברים" - כנגד יצחק, ו"תרועה" - כנגד יעקב (תורת הקבלה מרחיבה בקשר שבין סוגי הקולות לשלושת האבות). ואכן, כשם שבתפלה אנו פותחים באברהם ומסיימים באברהם, כך בסדר הקולות של השופר - תמיד מתחילים ב"תקיעה" ומסיימים ב"תקיעה", וה"שברים" וה"תרועה" - שכנגד יצחק ויעקב - באים באמצע.

עכשיו נחזור לציור שמציירת בפנינו המשנה - ונראה שבעצם הוא משקף את אותו סדר:

ה"מים" מהווים סמל של נתינה וחסד, ולכן הם שייכים במיוחד למדתו של אברהם אבינו המתאפיין במדת החסד והאהבה (ואכן, ב"תפלת גשם" מזכירים את זכותו של אברהם, ואומרים: "זכור אב נמשך אחרין **כמים**").

שתי בורות המים, זה בהתחלה וזה בסוף - מסמלים איפוא את ה"כפילות" שיש באזכורו של אברהם אבינו, שבו מתחילים ובו מסיימים.

ובאמצע, מי שמחבר בין שתי הבורות, הוא חור עגול שקוטרו כשיעור שתי אצבעות, והם - כאמור - האצבע השניה ("אצבע") והשלישית ("אמה"). למה דוקא שתי האצבעות הללו? עכשיו מובן: האצבע **השניה** רומזת ליצחק **השני**, והאצבע **השלישית** רומזת ליעקב **השלישי**; יצחק ויעקב הם אלו שנמצאים באמצע, בין ההתחלה שהיא באברהם לבין הסיום שגם הוא באברהם.

זהו גם הרמז בתואר **"שפופרת"**, המזכיר לנו את ה**"שופר"** - כי אכן, הציור שבמשנה שייך במיוחד לתקיעת השופר, שם מודגש סדר זה: ה**"תקיעה"** שכנגד אברהם היא בהתחלה ובסוף, ו**"שתי האצבעות"** - ה**"שברים"** וה**"תרועה"** שכנגד יצחק ויעקב - הם באמצע.

וכאן מוסיף רבי לוי יצחק חשבון מעניין - הוא מראה כיצד התוצאה הסופית, העובדה שהבורות נחשבים כמקוה אחת הכוללת **"40 סאה"**, מתחברת להפליא עם יסוד זה בדבר מעלתו של אברהם ביחס ליצחק ויעקב:

כפי שהוסבר, הסדר הוא שבהתחלה בא **אברהם**, ולאחריו **יצחק**; לאחר מכן בא **יעקב**, ושוב בא **אברהם**.

ועתה, כשאנו באים להשוות בין אברהם (שבהתחלה) ליצחק הסמוך אליו - אנו רואים שאברהם הוא יותר מיצחק **במספר 40**: "אברהם" בגימטריא 248, ואילו הגימטריא של "יצחק" היא בדיוק 40 פחות - 208. וכשאנו באים להשוות בין אברהם (שבסוף) ליעקב הסמוך אליו - אנו רואים שאברהם הוא יותר מיעקב בדיוק בערך המספרי של המלה **"סאה"**: "אברהם" בגימטריא 248, ו"יעקב" בגימטריא 182 - ההפרש ביניהם הוא בדיוק 66, כמנין "סאה".

[כמה יש ב"אברהם" יותר מ"יצחק" (248 פחות 208)? בדיוק 40! וכמה יש ב"אברהם" יותר מ"יעקב" (248 פחות 182)? בדיוק 66, בגימטריא של המלה "סאה"!]

לכן, לסיכום, כשיש שתי בורות - המרמזים על הכפילות באיזכור שמו של אברהם, ו**"שתי אצבעות"** באמצע - הרומזים ליצחק ויעקב, אנו מקבלים את התוצאה: **40 סאה!**

זו דוגמא אחת מני רבות כיצד גם בהלכה מעשית **"פשוטה"**, מסתתרים רמזים וסודות, מעבר לפירוש הפשוט והבסיסי. כתביו של רבי לוי יצחק, שהיה מקובל גדול, מלאים בפירושים ורמזים דומים, הממחישים לנו את קדושתה של התורה ועד כמה כל אות שבה מדויקת בתכלית.

ולאמיתו של דבר, כתבי רבי לוי יצחק שהגיעו לידינו הם **"טיפה מן הים"** ביחס לכתבים הרבים שכתב במשך ימי חייו, שרובם אבדו באותם ימים טרופים של השלטון הסובייטי ומלחמת העולם השנייה וכרגע לא ידוע מקום הימצאם. מי יתן ובקרוב נתבשר על מציאתם של כתבים נוספים מתורתו, ונזכה להתענג מהמתיקות היחודית שבדרך לימודו.

עימוד עיצוב גרפי:
יצחק לוצקין 053.311.4874